

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Sang-Værk til den Danske Kirke

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Sang-Værk til den Danske Kirke", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 98. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1839_621-txt-shoot-idm5236.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Jakob og Josef.

No. 20.

- 1 *Esau* var en Skytte vild,
Og *Jakob* en stille Hyrde,
Skytten var gram, men Hyrden mild,
Og Lammet er lettest Byrde.
- 2 Før de blev født, det var Guds Ord,
"Den Større er dog den Mindre,"
99 Aldrig det findes skal paa Jord,
At Nogen kan Gud forhindre.
- 3 Ordet udgik af Seer-Mund,
Det vidste Forældre begge,
Kød dog immer, ved Aandens Blund,
Ophøier sin Kiæledægge.
- 4 *Isak*, han var en gammel Mand,
Med Synet og svækkes Sindet,
Vildbrad er sødt for Lækkertand,
Af Skytten han var forblindet.
- 5 Skytten sin Førstefødsels-Ret
Ei regnede for det Mindste,
Solgde engang, af Jagten træet,
Den glat for en Moos som glindste.
- 6 Jakob da købde Ret for Ret,
Som Rosen for Moos den røde,
Esau spurgde, spodsk og mæt,
Hvad Fødselen hjalp den Døde?
- 7 *Esau!* sagde *Isak* blind:
Skaf Vildt nu med Pile dine!
Alt som min Smag er da mit Sind,
Jeg vil dig med Gud velsigne,
- 8 *Jakob!* da sagde Moder blid:
Vor Herre vil dig velsigne,
Gak mig til Hjorden, hent to Kid,
De fedeste, som er fine!
- 9 100 Nødig han lød Rebekkas Røst,
Den stille og fromme Hyrde,
Kiddene let ham laa ved Bryst,
Men Listen ham var til Byrde.
- 10 Vil ei min Fader bande mig?
Han sukked, og hvad min Broder?
Ramme det mig, som rækker dig!
Ham svared med Smil hans Moder.
- 11 Braden var sød, han bar den frem,
Som Skytten han var indforet,
Rystende dog paa hvert et Lem,
Han satte sin Ret paa Bordet.
- 12 Moderens Bud var Jakobs Trøst,
Og *Isak* var blind af Ælde,
*Esau*s Hænder, Jakobs Røst!
Han sagde, lod Knebet giælde.

- 13 Isak i Aande kom nu brat,
Og Jakob han lydt velsigned,
Abrahams Lykke blev hans Skat
Som Abrahams Hjerter ligned.
- 14 Esau kom fra Skoven hjem
Og stegde sit Vildt med Snilde,
Bar det og brat for Isak frem,
Men mærked, han kom for silde.
- 15 Esau skiældte, fnøs og græd,
Af Vrede hans Nyrrer bæved,
101 Ei han sig brød om "Kvindens Sæd,"
Velsignelse brydsk han kræved.
- 16 Isak da sagde: lev af Sværd!
Du dier ei Jordens Bryster,
Broderen din du tjener tvær,
Hans Aag du engang afryster.
- 17 Maadelig klæder Kvindens List
Ved Lyset, der nu mon brænde,
Bedre klares dog Sagen vist,
Naar Hjerternes Raad vi kjende.
- 18 Esau var af Kains Art,
Han vilde sin Broder myrde,
Røbet dog blev hans Ondskab snart,
Gud frelste den fromme Hyrde!
-

No. 21.

- 1 Op ad Bjerg og ned i Dal,
Over Mark og Enge,
Jakob gik en Morgen sval,
Hviled ikke længe,
Kun i lumre Middagsstund
Sad han i en Palmelund,
Tænkde paa sin Moder.
- 2 Faders Huus og Moders Favn
Ryggen saa at vende,
102 Altid kalde Sorg og Savn
Ømme Ungersvende,
Sagtens kan man da forstaae,
Det Rebekkes Jakob laae
Som en Steen paa Hjerter.
- 3 For hans Broder, grum i Sind,
Ham paa Livet trued,
Og hans gamle Fader blind
Bedst dog *Edom* hued,
Derfor *Jakob* gik sit Skud
I den vide Verden ud,
Kun med Stav til Støtte.
- 4 Natten kom med Kæmpeskridt,
Dagen mat sig værged,
Intet Herberg vidt og bredt
Saaes paa Flakkebjerg,
Under aaben Himmel træet
Jakob fandt dog Sønnen let,
Steen til Hovedgiærde.

- 5 Han var af den gamle Tro
Alt i Ungdoms-Dage,
Lagde sig med Bøn til Ro,
Bad det Gud saa mage,
Han i Verden fandt sit Brød,
Saae igien sin Moder sød,
Faders Huus med Glæde.
- 6 Maanen skinned høit i Sky,
Alle Stjerner blinked,
103Jakob sov i Himlens Ly,
Engle ad ham vinked,
Sødt det for hans Øre sang,
Drømmesyn fra Gladhjems Vang
For hans Øie svæved.
- 7 Stige saa han da til Jord
Dale ned fra Himlen,
Op og ned som Lynild foer
Paa den Engle-Vrimlen,
Over alle Engletrin
Straaled høit paa Stige-Tind
Alle Kongers Konge.
- 8 Mund oplod den Herre prud,
Som med Orgel-Toner:
Abrahams og Isaks Gud,
Som i Himlen throner,
Dine Fædres Gud er Jeg,
Sagde han, thi frygt kun ei,
Stol kun paa min Naade!
- 9 Landet, som du hviler paa,
Det er et af Mine,
Det jeg under Himmel blaa
Skiaenker dig og Dine,
Afkomp din som Skovens Løv,
Himlens Lys og Jordens Støv,
Folk til Verdens Ende!
- 10 I dit Navn og i din Sæd
Stammer trindt paa Jorden:
104Soels Opgang og Hvilested,
Sønderleed og Norden,
Jeg velsigne vil engang,
Da velsigne de i Sang
Dig og denne Time!
- 11 Hvor du gaaer, er ogsaa Jeg,
Godt dig at beskytte,
Viser Dig den bedste Vei
Til din Faders Hytte;
Før de kom med Glæde hjem,
Aldrig Haand Jeg slog af dem,
Som til Mig slog Liden!
- 12 Røsten tav og Synet svandt,
Søvnen med det Samme,
Jakob sig forbauset fandt,
Kunde knap udstamme:
Underfuldt er Stedet her,
At vor Herre var saa nær,
Det jeg ikke vidste.
- 13 I hans Hjerne, som han laa,
Mødtes Tanker mange,
Gjorde for den Himmel blaa

Angest ham og bange,
Bæve maa jeg, var hans Ord,
Sødt jeg sov hvor Herren boer,
Her er Himlens Porte.

- 14 Morgengry ham vaagen fandt,
Flux var han paafærde,
105Reiste hurtig op paa Kant
Haarde Hovedgiærde,
Salved Steen med Olje fin,
Bygde saa for Herre sin
Alter paa det Jævne.

- 15 Soel oprandt og Lærken slog
Mildt i Morgenrøden,
Vandringsstaven Jakob tog,
Sørged ei for Føden,
Haabefuld i Herrens Navn
Faders Huus og Moders Favn
Ryggen nu han vendte.

- 16 Som han gik, han bad og sang:
Bethel skalst du hede,
Herrens Huus i Himmelvang,
Hvor jeg kom at bede;
Fører Gud mig hjem, derhos
Tiender jeg af alt mit Gods,
Offrer ham det Bedste.
-

No. 22.

- 1 Solen er heed
I Østerled,
Og Sommeren varer saa længe,
Derfor om Land
Til Kildevand
Saa saare de Levende trænge,
Men i Hjertet der har Livet sin Kilde!

- 2 106Syrie-Land
Fra Kanaan
Gik Jakob hin unge at giæste,
Skulde og der
Af Slægten nær
En Mø sig til Venneviv fæste,
For i Hjertet, der har Livet sin Kilde!

- 3 Bethuels By,
Med Vennely,
Hos Broderen bold ad Rebekke:
Laban ved Navn,
Det var den Havn,
Hvor Jakob sin Stav vilde lægge,
For i Hjertet, der har Livet sin Kilde!

- 4 Hyrder i Mag,
En Solskinsdag,
Sig leired om Bethuels-Brønden,
Lukt med en Steen,
En vældig Een,
For Straalerne stærke fra Sønden,
Men i Hjertet der har Livet sin Kilde!

- 5 Jakob dem saae
Hvor løit de laae,
Mens Solen var langt fra at dale,
Mild dog og spag
Han bød Goddag,
Saa kom han dem venlig i Tale;
For i Hjertet der har Livet sin Kilde.
- 6 107Fremmed i Land,
Da spurgde han:
I Hyrder! hvor har I vel hjemme?
Svaret dernæst:
I *Haran*, Giæst!
Han monne med Glæde fornemme;
For i Hjertet der har Livet sin Kilde!
- 7 Maalet var der
For Jakobs Færd,
Nu under ham rysted hans Knæer,
Boer, sagde han,
Ei der en Mand,
Som kalder sig Laban Ebræer?
For i Hjertet der har Livet sin Kilde!
- 8 Svaret var "jo,"
Da Jakob loe,
Og sagde: hvi græsser ei Hjorden?
Langt er til Kveld,
Det veed I vel,
Drøvtyggen er ei i sin Orden.
Men i Hjertet der har Livet sin Kilde!
- 9 Giæst! sagde de,
Kan ei du see,
At Stenen er os over Magten,
Alle paa Rad
Maa hjælpes ad
I Dag som i Gaar, det er Pagten,
For i Hjertet der har Livet sin Kilde!
- 10 108Rosen i Vaar
Med *Labans* Faar!
Det lød nu med spottende Mine;
Tril nu paastand
Du Steen fra Vand,
Og stød ikke Hænderne fine!
Men i Hjertet der har Livet sin Kilde!
- 11 Jakob blev heed,
Ja, han blev vred,
Det Giækkeri vilde han dæmpe,
Brat fik da Been
Den Kampesteen,
Han viiste dem, han var en Kæmpe,
For i Hjertet, der har Livet sin Kilde!
- 12 Herlige Kaar
Fik Labans Faar,
Skøn *Rachel* ei væded en Finger,
Spanden som Fier
Gik op og neer,
For Kæmpen den fløi som paa Vinger;
For i Hjertet, der har Livet sin Kilde!
- 13 Pigelil fin
Er Syster min,
Saa mæled nu Jakob med Blide,

Dagen er skøn,
Rebekkes Søn
Nu fandt hvad han søgte saa vide;
For i Hjertet, der har Livet sin Kilde!

- 14 109Jakob ei løi,
Men Rachel fløi
Med Tidender sære tilbage,
Laban gik ud
Mod Kiæmpen prud,
Indledte ham venlig og fage;
Men i Hjertet, der har Livet sin Kilde.

- 15 Herlige Kaar
Fik Labans Faar,
Nu Jakob han var deres Hyrde,
Ærlig og tro,
Han gik for To,
Sin Slægt laae han ikke til Byrde,
For i Hjertet, der har Livet sin Kilde!

- 16 Laban det saae,
Og tænkte paa
Den Hyrde med Fordeel at fæste,
Sagde: min Søn!
Bestem din Løn!
Omsonst skal ei tjene min Næste,
Men i Hjertet, der har Livet sin Kilde!

- 17 Hurtig udfoer
Det store Ord:
For Rachel din Datter hin væne,
Lilie skiær,
Som jeg har kiær,
Syv Aar vil jeg trolig dig tjene,
For i Hjertet, der har Livet sin Kilde!

- 18 110Laban slog til:
Om Gud saa vil,
Da er du fuldvel hendes Mage!
Jakob saa fro
Ham tjende tro,
De Aar han kun regned for Dage;
For i Hjertet, der har Livet *sin* Kilde!
-

No. 23.

- 1 Som Ørnen sidder paa høien Hald,
Og fylder med Rov sin Rede,
Saa *Edom* throned paa Seiers-Bjerg,
Han var ikke god at bede.

- 2 Som Lammet hviler i Engens Skiød,
Hvor rislende Bækken rinder,
Saa hviled *Jakob* ved *Jaboks* Bredd,
Omblaanet af blye Kiærminder!

- 3 I tyve Aar var han udenlands,
Han længdes nu efter Hjemmet,
Og Hjemmet efter saa lang en Tid
Det er baade kjendt og fremmed.

Det Bud, han skikked til *Esau*,

- 4 Med Bøn om hans Gunst og Naade,
Igien var kommet med kort Beskeed,
Som var ham kun slet tilmaade.
- 5 111“Din Broder sadled sin høie Hest,
Ham følger saa faver en Skare,
Ham følger fire Gang hundred Mand.”
Hvo tør vel for Skytten svare!
- 6 Da blegned *Jakob*, for han blev ræd,
Han tænkte paa Børn og Kvinder,
Saa værgeløse som Faar og Lam
De var imod grumme Fiender!
- 7 Da sukked *Jakob*: min Faders Gud!
Hvad kunde jeg meer forlange?
Jeg gik fra Hjemmet kun med en Stav,
Og Drot er jeg nu for Mange!
- 8 Høilovet være din Miskundhed!
Dit Ord er som Guld det rene,
Men ei jeg havde saa bange Kaar,
Den Tid, da jeg var alene!
- 9 Du selv dog sendte mig hjem igien,
Mangfoldig med Gods begavet,
Dit Ord mig loved en Afkom prud
Utallig som Sand ved Havet!
- 10 Saa frels mig, Herre! af Broders Haand,
Som spænder den stærke Bue,
Urørt af Barnet i Moders Skiød!
Mit Hjerte, det maa vel grue.
- 11 Saa bad den Fromme i Eensomhed,
Det var ikke talt i Veiret,
112Med opladt Øie han saae det brat,
Af Engle han var omleiret.
- 12 Det var saa deilig en Sommernat,
Han vidste knap hvad han gjorde,
Han brødes længe med Himlens Helt,
Forunderligt, hvor han turde!
- 13 Nu blegne Stjerner, det gryer ad Dag,
Saa mæled den stærke Kæmpe,
Nu slip mig, Hyrde, nu er det Nok,
Dit flammende Mod du dæmpe!
- 14 Jeg dog ei slipper, var *Jakobs* Svar,
Før kraftig du mig velsigner!
Velan! dit Navn være *Israel*!
Guds Fyrster i Kamp du ligner.
- 15 Saa endtes Kampen, og Soel opgik,
For Himmel og Jord at straale,
Men halt var Hyrden, i Dysten haard
Af Led gik hans Hofteskaale!
- 16 Paa Ganger stolt under Gylden-Hjelm,
I Spidsen af Kæmper ranke,
I Solskin straalende, *Esau*
Sig nærmed med blodig Tanke.
- 17 Syv Gange bukked sig *Jakob* dybt
For Broderen tvillingbaaren,
Det røre maatte selv Staal og Steen,
Af Øiet udperse Taaren!

113Da sprang af Hesten den Bjergedrot
18 Og løb mod den lamme Hyrde,
Og hængde hulkende om hans Hals,
Som han havde tænkt at myrde!

Hvo sig fortrøster paa Himlens Gud,
19 Ham skal ingen Farer skrække,
For Alles Hjerter staae i Guds Haand,
Han leder dem som Vandbække!

No. 24.

Der sad en Svend i det sorte Hul,
1 For synde det vilde han ikke;
Kong Pharaos svømmed i Sølv og Guld,
Hans Lyst var at æde og drikke.

Hans Kok og Skænker var store Mænd,
2 Af dem fik han Vinen og Kagen,
Og Roes med Rente fik de igjen
Naar rigtig de rammede Smagen.

Hvormed de synded, det veed Man ei,
3 Men Begge de faldt i Unaade,
Og Begge vandred den samme Vei
Til Fængsel i Vee og i Vaade.

Det samme Fængsel de sattes i
4 Som han, der for Dyden leed ilde,
Men ham vor Herre stod kraftig bi,
Hans Naade kan Alting formilde.

114Den Fangefoged var barsk i Hu,
5 Og bister, det kan man nok vide,
Dog stundom rører det Steen endnu
Naar Ungdom og Uskyld de lide.

Den Fangevogter var Josef god,
6 Betroed ham Nøglerne mange,
Han ændsede ei hvor han gik og stod,
For Lykke der var med den Fange.

Tit gaaer til Hove det op og ned,
7 Der Naaden har hundrede Nykker,
Om Hofmand derfor Man aldrig veed,
Om druknet han er eller dykker.

Den Fangefoged maa være snu
8 Som saadanne Væsener gjæste,
Til Josef derfor han sagde nu:
Opvart mig de Folk paa det Bedste!

De høie Herrer var reent forknytt,
9 De havde urolige Drømme,
De frygted saare hver Morgens Nyt,
Dem kunde hver Time fordømme.

God Morgen! sagde ung Josef blid,
10 Hans Blik var som Kilden i Ørke,
I Herrer! hilser den lyse Tid!
Hvi er eders Miner saa mørke?

115Ak, svared Begge, vi drømde sært
11

- Og veed ei hvad det skal betyde.
Velan, han sagde, jeg lidt har lært,
Vil for eder Hovedet bryde.
- 12 Da tog den Skiænker til Orde brat:
Saa samle du nu dine Tanker!
Jeg drømde fuldsært om Viin i Nat,
Om Druer paa blomstrende Ranker.
- 13 Med Kongens Bæger som før jeg stod,
Mig trylle end Rankerne trende,
I Bægeret pressed jeg Drueblod,
Og gav det saa Kongen ihænde;
- 14 Til Lykke, Herre, var Josefs Svar,
Din Lykke sig vender saa fage,
Din Konges Naade paany du har,
Naar Rankerne gøres til Dage.
- 15 Men hør nu, Herre, min Saga kort:
Jeg er ikke kommet af Trælle,
Fra Fædrelandet Man stjal mig bort,
Og Synd har jeg ei at undgiælde;
- 16 Naar høit du kommer igien paa Straa,
Din Tjener du kiærlig betænke,
Lad ham som vilde dig Lykken spaae,
Ei ligge uskyldig i Lænke!
- 17 116 Nu fatted Mod og den Overkok
At lade sig Drømmen udtyde,
Om Kurve trende med Kager Nok
Til Kongeligt Taffel at pryde.
- 18 Han bar de Kurve paa Hoved sit,
De skinned saa kridende hvide,
Men Luftens Fugle de hakked frit,
Betydningen fik han at vide!
- 19 Ung Josef kunde det forudsee,
Og Smiger ham kunde ei gavne,
Ham Galgen vented om Dage tre,
Ham vented og Krager og Ravne!
- 20 Som Josef spaaed, saa gik det Alt,
Og Skiænkeren kom i sit Stade,
Men flux af Minde ham Josef faldt
Paa Hofmænd sig Ingen forlade!
- 21 Paa Een dog Josef forlod sig mest,
Som høiere er end de Store,
Og mindes Smaafolk dog allerbest
Som idelig det er at spore.
- 22 Det er vor Herre i Himmerig,
Som alle Ting haver at raade,
Vel bie lader Han tit paa Sig,
Desmere dog voxer Hans Naade!
- 23 117Det vared længe, to hele Aar,
Før Josef blev nævnet til Hove,
Thi der for Viisdom det altid gaaer
At vinde ved Intet at vove!
- 24 Da saa det Alle en Morgenstund,
At Kongen var ilde tilmode,
Han drømde sært i uroligt Blund,
Det tykdes ham ei for det Gode!

- 25 Thi lod han kalde de kloge Folk,
Som vidste til Punkt og til Prikke
Hvad skrevet havde hver Drømme-Tolk,
Men Pharao trøstede de ikke.
- 26 Da randt den Skiænker hans Synd ihu,
Hans Feiltrin ved Hoffet at sige,
Han meldte: Herre, jeg mindes nu
Mit Fald og min Frelse tillige!
- 27 Din Overkok og din Tjener her
Vi faldt i vor Herres Unaade,
Bag Fængslets Mure og Graven nær
Vi sørgede da over al Maade.
- 28 Vi drømte sært i det sorte Hul
Til Hoveder saare at bryde,
En ung Ebræer saa tankefuld
Dog vidste det godt at udtyde;
- 29 118Alt som Han spaaede, det saa tilgik,
Det Onde saavel som det Gode,
Din Kok sin Høihed i Galgen fik,
Din Skiænker igien kom paa Fode!
- 30 Saa løbe nu hvo tilbeens er rap,
Den Viismand til Hove at bringe!
Saa mæled Kongen, da løb om Kap
Hans Svende som fløi de paa Vinge!
- 31 Til Kongen Josef, til Kongen strax!
Gienlød det i Ulykkes-Gaarden;
Med Klæder rene, med Kniv og Sax,
Kom Pynten og Sagen i Orden.
- 32 En Drøm jeg havde, var Kongens Ord,
De Lærde kan ei den forklare,
Men du, jeg hører, med Viisdom stor
Alt Hemmeligt kan aabenbare.
- 33 Da svarede Josef, den Svend saa prud,
Han kunde sin Tale vel føie:
Hvo kan med Viisdom foruden Gud
Kong Pharaos Hjerter fornøie!
- 34 Da sagde Kongen: jeg drømte saa,
Jeg stod mig ved Floden dernede,
Da op der steg af Ægyptens Aa
Syv Kiør baade faure og fede;
- 35 119Men efter dem kom en anden Trop,
Syv Kiør baade magre og fule,
De Magre slugde de Fede op
Men kom sig dog ikke en Smule!
- 36 Det samme Under jeg saa igien
Paa Axene fulde og svange,
Der har du Drømmen, forklar mig den!
Da ærer jeg dig over Mange.
- 37 De Drømme, Konge! var Josefs Svar,
Betyde kun Eet og det Samme
Derved Dig Herren betegnet har
Hvad brat Dig skal times og ramme!
- 38 Du først maa vente syv fede Aar,
De Magre dem følge i Hælen,
Saa hvad der levnes kun lidt forslaaer,

Af Livet udpines da Sjælen!

- 39 Men hør nu, Konge! et gyldent Raad,
Det Bedste, som Nogen kan give,
For Hungersnød og for Hulkegraad,
Saa Folket maa holdes i Live!
- 40 Befal en from og forstandig Mand
At samle og holde tilrede
Den femte Part over alt dit Land
Af Høsten i Aarene fede!
- 41 120Lad Misvext komme da, som den maa!
Ei lægger dog Landet den øde,
Det rige Forraad skal godt forslaae
Til atter vi høste Afgrøde!
- 42 Det Raad af Kongen fik Lov og Priis,
Han sagde, med Bod for sin Vaande,
Slet Ingen som du er from og viis,
Du taler af Himmels Aande,
- 43 Bestyr mit Huus og regier mit Land!
Du veed deres Bedste at ramme,
Kun paa min Throne din Overmand,
Vor Magt er for Resten den samme!
- 44 Da gav ham Kongen sin Guldring klar,
Han brugde til Brev at beseigle,
Af Guld en Kiæde, som selv Han bar,
Ei heller lod Kongen ham feile!
- 45 I Byssus-Klædning fra Top til Taa
Guldarmen han maatte bestige,
Herolden saae Man da for ham gaae,
Som Drot i Kong Pharaos Rige.
- 46 Saa langt fra Frænder og Fødestavn
Kom Josef til Hæder og Ære,
Som *Runeraader* et Adelsnavn
Ham Kongen befalede at bære!
- 47 121 Ham Kongens Skiænker nu rakde Viin,
Hans Navn gik ham aldrig af Minde!
Hvo Dyden kaarer til Dronning sin,
Faaer Lykken til Ledsagerinde!
-

No. 25.

- 1 Gud naade mig stakkels gamle Mand!
Jeg fostred mig Sønner fuldmange,
Men sidder nu ene i Hedning-Land,
Sørgmodig og kroget og bange!
Men Lykken, hun vender sig ofte om.
- 2 Saa klagede *Jakob* med iisgraat Haar;
For borte var alle hans Sønner,
Han talte da hundred og tretti Aar,
Utallige vare hans Bønner!
Men Lykken, hun vender sig ofte om.
- 3 Vor Fader! vor Fader! Guds Fred! god Dag!
Saa lød det nu brat om den Gamle,

- Og neppe for Taarer og Favnetag
Han kunde sig Tankerne samle!
Saa Lykken, hun vender sig ofte om.
- 4 Fra elleve Munde omkap det lød:
Til Lykke med Aar og med Ælde!
Vor Broder, din Josef, han er ei død,
Han throner i Magt og i Vælde!
Saa Lykken, hun vender sig ofte om.
- 5 122 Den naadige Herre, vi talde om,
Ægypternes Hjælper i Nøden,
Det er vores Broder saa god og from,
Vor Frelser fra Hungersdøden!
Saa Lykken, hun vender sig ofte om.
- 6 Han sender det Budskab til Fader sin:
Kom snarlig at dele min Lykke!
Jeg giver dig Føde og Odel fin:
I *Gosen* med Fred skal du bygge!
Saa Lykken, hun vender sig ofte om.
- 7 Han kysste os alle med Taare varm,
Lod Helligdags-Klæder os bringe,
Han hulkede lydt ved *Benjamins* Barm,
Ham pryde nu faure Guldringe.
Saa Lykken, hun vender sig ofte om.
- 8 Den Gamle, han stod som en Marmorblok,
Hans Tanker de vanked saa vide,
Om Vidunder hørde han Vidner Nok,
Men turde derpaa ikke lide.
Men Lykken, hun vender sig ofte om.
- 9 Nu Pharaos Kudske med Skrald paa Skrald
Omringede *Israels* Telte,
Med kongeligt Spand og med Tegn og Tal
Ægypternes Herre de meldte.
Saa Lykken, hun vender sig ofte om.
- 10 123 Nu Øinene maatte den Gamle troe,
Nu gløded hans Kinder de blege,
Han takked, han kyssed, han græd, han loe,
Han vilde som Børnene lege,
Saa Lykken, hun vender sig ofte om.
- 11 Min Josef, han sagde, i Live end
Skal Ansigt til Ansigt jeg skue,
Og naar jeg har kysset hans Mund igien,
Vil ikke for Døden jeg grue.
Saa Lykken, hun vender sig ofte om.
- 12 Nu *Israel* offred til *Isaks* Gud,
Og til ham kom Ord fra det Høie:
Vær trøstig! Jeg følger dig ind og ud,
Din Æt har Jeg altid for Øie!
Saa Lykken, hun vender sig ofte om.
- 13 Hvad Glæde der blev i Ægypti Land,
I Paradis ei at forglemme,
Det Pennen vel ikke beskrive kan,
Men kiærlige Hjerter fornemme.
Saa Lykken, hun vender sig ofte om!
-